

Supervivents del mar.

L'arma que més usa el polp per a caçar és la vista.

I els nudibranquis són molt conspicus.

Massa colors per a sobreviure, si no fóra perquè molts són tòxics. El seu refinat sistema de defensa arriba al punt d'emmagatzemar les substàncies verinoses o urticants dels animals que mengen —com a anemones i esponges— i llançar-les després sobre els seus depredadors.

Però el polp té altres interessos.

No és un animal molt actiu en la caça. Davant de peixos veloços res pot fer, excepte esperar que queden restes llestos per a ingerir-los sense perseguir-los.

I en eixa estratègia, sovint es convertix en presa.

Per a un cefalòpode, trobar-se amb un mer mai és un bon auguri. Els depredadors recorren els fons marins a la cerca de menjar. És la llei i el polp ha d'acatar-la. No hi ha crueltat. Només és supervivència.

Una altra norma és guardar el botí en el cau i no compartir-ho.

Les xarxes tròfiques estan perfectament ajustades i es basen en el cicle de la matèria i el flux de l'energia, és a dir, a menjar i ser menjat.

Però el menjar cal guanyar-se'l o, com fan els més menuts, esperar les restes que altres ja no vullguen.

El mateix ocorre amb l'espai i els habitacles. Quan un polp ha aconseguit un gran plàstic on viure, no té amics ni col·labora amb els seus congèneres; defensarà eixe espai i la seua femella amb totes les seues estratègies. No té mèrit ni moralitat; no hi ha voluntat en això; és pur instint.

Probablement, ni tan sols és un comportament après, sinó inserit en la informació genètica de l'espècie; en la part de la informació que constituïx una adaptació més eficaç al mig, és a dir, a evitar els depredadors, a guanyar als competidors i a dominar a les preses.

La prova que les estratègies són eficaces i els comportaments resulten adaptatius és que l'espècie existix. Els organismes que no estaven ben adaptats ja no estan: van desaparèixer davall la pressió competitiva.

La selecció natural és un joc governat per l'atzar i la necessitat.

Només que l'ésser humà és trampós i no respecta les regles del joc.

Les restes d'un peix atrapat en les xarxes d'una almadrava cauen al fons. Bona sort per a este polp que caminava prop i aprofita eixe manà caigut del cel. Ha trobat menjar sense esforç ni lluita.

Hui l'atzar ha fet que siga un supervivent. Un altre dia, la necessitat d'un peix pot fer que siga una presa.

La llei es complex; sempre.